

ELIAN J. FINBERT: Bouře nad Orientem

V provincii Behera obklíčily anglické hlídky vesnice Kafer a Hagueh pod záminkou, že na vojáky, pověřené hlídkou, bylo v noci vystřeleno; bylo zavedeno vyšetřování, aby byl nalezen vinník a ukryté zbraně. Vojáci s nasazenými bodáky shromáždili muže, nedbající nářku žen a přímlov vážených občanů z kraje, potom je zavřeli na nástupiště nákladního nádraží. Tam bylo zbičováno a popraveno pět set hrdinů, majících vousy a kníry, na něž by mohli bez obav přísahat. Jejich ženy a děti přihlížely tomuto divadlu s druhého břehu kanálu, který je dělil od nádraží. Bily se do tváří a rvaly si šaty. Každý muž, veden dvěma vojáky, byl postrčen před důstojníka, sedícího za malým stolem.

Tam mu byly kladeny otázky o zbraních ukrytých ve vesnici, vyptávali se na podrobnosti o původcích střelby. Muž zapíral, zmítal se v tisíci nástrahách, které na něj nalíčili, aby ho donutili k přiznání. Když dostali pouze záporné odpovědi, předložili mu papír s pečeti a přikázali mu, aby vstoupil do malého stanu nedaleko nástupiště.

Když do něho vešel, zmocnili se ho vojáci, ukradli mu peníze a svlékli ho. Pak mu prostrčili hlavu okénkem, čtyři muži ho uchopili za ruce a za nohy a zvedli ho. Pak se na něj vrhli dva vojáci s důtkami, slepí nenávistí. Rány mu nemilosrdně bičovaly záda a břicho. Zbičován do bezvědomí, chrle krev, byl utýraný vyhozen za stanu; venku mu jiní vojáci uštědřovali rány pěstí a kopance.

Tak potrestala anglická armáda pět set mužů, kteří byli obžalováni, že vypálili ránu z pušky, a kteří byli nevinní.

*

Rozhodnutí, že uteče, mu přišlo na mysl náhle. Nepřestal po tom toužit ode dne, kdy byl sebrán agenty anglické odvodní komise, přivlečen na policejní strážnici ve své vsi, přinucen otisknout palec namočený v inkoustu na odvodní list a poslán do koncentračního tábora v Káhiře, tam byl desinfikován, vystrojen a ztýrán a potom dopraven až k četi 513. byla to četa dělníků na nucených pracích "Egyptian Labor Corps", a k té byl připojen v širé poušti.

Poháněly je břítké rozkazy anglického desátníka: raz dva, raz dva. Karabáč je práskal do lýtek a kyčlí. Nebylo oddechu. Rozryté duny se sesypávaly a byly odnášeny, aby nechaly projít železnici, která vznikala v zázemí oddílů z Káhiry do Jerusalema.

Nyní, seřazeni jedna skupina za druhou, vyčkávali s napjatými obličejí. Četaři a desátníci ve stoji spatném, znehybnělí v předepsaném postavení, tváří v tvář mužům vyčkávali rovněž. Kapitán Johnson vystoupil za stanu a zapínal si opasek. Když přečetl huhňavým hlasem rozsudek, který jeden z četařů překládal do arabštiny, vystoupil z řady obrovský černoš s hlavou jako kokosový ořech, vytáhlý a směšný, na každé tváři po celé její délce dvě jizvy, a přiblížil se s důtkami z volské žíly v ruce.

Vrhl se na jednoho dělníka, snažil se ho uchopit svými dlouhými kostnatými pažema a zabránit mu v pohybu. Rozpoutal se prudký a dravý zápas, potom se muž poddal, a poražen se nechal odtáhnout k nohám důstojníkovým a začal ho zoufale odprošovat a prosit o milost.

Ale černoš mu prudkým pohybem zkroutil ruce za záda, svázal je, pak mu spoutal i kolena a kotníky, a jako svázaný balík ho položil tváří k zemi. Muž plakal, vyrážel ohlušující výkřiky.

Rozzuřený kapitán Johnson se na něj vrhl a s chechtotem ho trýznil.

Teď se negr sehnul nad obětí, strhl jí kalhoty a stáhl je až ke kolenům. Důstojník sevřel čelisti a stoupl obutou nohou muži na záda v místě, kde byly provazy zauzleny, aby ho mohl lépe ovládnout. Dal krátký rozkaz a počítal arabsky : jedna, dvě, tři, čtyři...

Negr šlehl karabáčem, který s hvizdem prořízl vzduch. Trestaný zařval, celým svým chvějícím se tělem ryl do písku, kousal jej všemi zuby, naplnil si jím ústa, vztekle jej žvýkal a vkládal do něho svou bolest a svou úzkost, jako by volal z nitra země někoho na pomoc.

Negrovy rány se střídaly s číslicemi, které vykřikoval důstojník. Práskání karabáče vyvolalo na obzoru jiné práskání, odrážené dunami, tím se množovalo a naplňovalo celý prostor pouště.

Když na záda mužova dopadla patnáctá rána, když z dlouhých , otevřených jizev na zadnici a stehnech vytryskla krev, kapitán Johnson odešel, hryzaje svůj knírek a poklepáváje hůlkou do kamaší ze žluté kůže. Vykonal svou práci služebníka spanilého veličenstva.

*

Stany v řadách svítily podivně do noci, postříbřené míhavými stíny. Hlídky chodily sem a tam podél ostatních drátů tábora. Jeho kroky na písku skřípaly. Dokázal se přiblížit až ke stanu "markýze", který sloužil za jídelnu dvěma důstojníkům velícím setnině, a tam se zastavil. Gramofon vyluzoval ďábelskou hudbu do mečivého, opilého smíchu, nesouvislých slov a urážek. Úzkou štěrbinou v plátně mohl vidět, kdo se uvnitř pohybuje. Zář petrolejové lampy, zavěšené uprostřed stanu, ho nejprve oslepila, potom věci vynikly, zdůrazněné jasným světlem.

Dva důstojníci, kapitán Johnson a jakýsi podporučík, neparáděný a růžový, s modrými očima a s půvaby mladé dívky, vrávorali po stanu. Rudí v obličejích, s rozčuchanými vlasy a s vysoukanými rukávy nutili rákoskami a nadávkami dva mladé dělníky, aby se svlékli. Byli to jejich sluhové a jejich "milenky".

Jejich rozšířené a černé zornice se sevřenými řasami úpěnlivě prosily, žádaly o milost. Mladíci se trásli studem a odporem. Snažili se podrobit, ale nemohli se k tomu odhodlat. Paže jim bezvládně klesaly. Na jejich žlutohnědou uniformu dopadl příval ran. naříkali, potáčeli se, pokoušeli se krýt, běhali kolem stolu.

Stan zachycoval na svých stěnách s intenzivností jevištních světél scénu, která se rozvíjela s blouznivou a fantastickou rychlostí. Gramofon neustále vyrážel své křiklavé tóny.

" Come on, Mohamed ! Come on, Aly !" hulákali oba Britové.

A na oba mladíky dopadaly kopance a rány pěstí. nakonec, když už nemohli, padli, vzdávající se a nešťastní. Důstojníci sledovali jejich pohyby rozkročení a potáčející se.

Nazí vypadali jako dva bronzoví jinoši bezvadných forem. Ale zadnice měli zbrázděny jizvami. Byli vybráni mezi několika stovkami mužů pro své mládí a půvab. Vycvičení, zkroceni, stali se rychle kořistí svých pánů a nemohli jim uniknout a dát výpověď.

Vrhli se na ně s chvějícím se chřípím, s leknuocíma se očima, a bičování začalo s úpěnlivými

prosbami a supěním. oba Egypt'ané se zkroutili, zmučení bolestí, škrábajíce písek. Rákosky se míhaly bez ustání, obnovující stará zranění. Brzy se objevily krůpěje krve.

Tu, šílení smilstvem, které je roztřásl, zvedli důstojníci své oběti, které byly téměř bez vědomí, otevřeli plátěnou stěnu, uzavírající stan, a vyhodili je ven, rovnou před sebe, k jejich stanu...

*

Hussein často slýchal v Egyptě říkat, že kočovníci se podobají prašivým, k nimž se nemá nikdo přibližovat, kéž by byl nikdy ani okem nespátlil Beduina, aby se potom nemusel unavovat zavíráním oka ! Přece však byl v přítomnosti těchto dvou starců zmaten, svírán čímsi mezi bázní, touhou odpovědět, touhou dovolávat se jejich ochrany. Poslouchal je, překvapen jejich chováním, jejich obezřetností, jejich jízlivostí, a pokořen jako kdysi, když jednooký šejk mu zbičoval chodidla a pak ho vodil kolem třídy a tahal ho za uši za posměchu jeho kamarádů.

Viděl se ztracen. Ačkoliv žerty povtbuzují a dodávají odvahy tomu, kdo je v úzkých, byl v rozpacích. Ale je lépe, kopne - li tě někdo do úst podpatkem starého stěvíce, než dostat do zadnice hranatou špičkou boty anglického četaře !